

Kapitel 1

Miriam vågnede ved lyden af sin egen latter.

”Lad mig høre.” Owens stemme. Hun åbnede øjnene og så, at han lænede sig ind over hende. Hun rakte armen ud og fik fat om hans brede ryg, så hun nu lå helt omsluttet af hans varme.

”Lad mig høre den vittighed, du lige drømte om.”

Hun smilede, overrasket over ikke længere at være på stranden, hvor hendes tanker havde sat hende i land. ”Jeg ... jeg ved ikke, hvad det var for en vittighed.”

En kvinde kom gående på en fjern strand, bølgeslaget var som hendes sjæls rytme. Det velkendte billede fra drømmen stod stadig klart på nethinden, men latteren ... hun havde ingen anelse om, hvor latteren kom fra. Og nu, i den virkelige verden med Owen og hende og solen og vinden, der havde fat i bomuldsgardinerne, ringede spørgsmålene som genlyden fra en klokke, der slog bro mellem hendes bevidste og ubevidste verden, hvor lyden i sig selv var et ældgammelt råb.

Var *hun* kvinden i drømmen? Hvilken strand var det? Hvor stod solen? Hvilken skulder ramte skinnet fra den? Hvor var hun på vej hen? Kvindens skygge forfulgte Miriam. I drømmen stod solen somme tider til højre, somme tider til venstre, bølgerne kunne slå ind fra begge sider. Gik kvinden mod øst eller vest?

”Du drømmer igen.”

Hun fokuserede på hans fantastiske ansigt med sporene af kampe, han havde kæmpet og vundet, hans øjne, der så beundrende på hende. ”Ja jeg gør. Du har ret. Beklaget.”

”Kom.”

Senere den morgen fulgte Miriam den snoede sti på stranden fra deres lejlighed på nordsiden af Kauai. Hun havde hænderne fulde – hun bar sin søns lille rygsæk med hans tegneblok og blyanter og sin egen taske med sagsmapperne slængt over den ene

arm. Miriam var opsat på i hvert fald at få skimmet de fleste her på de sidste dages ferie. På den måde slap hun for at indrømme, at hun havde slæbt dem med hele vejen fra San Francisco til ingen verdens nytte.

Da stien drejede, standsede hun; fik snorklen og masken over i den ene hånd, så hun kunne skygge for øjnene med den anden. Der, lige uden for revet, tæt på hjørnet af klippen til højre, kunne hun akkurat ane sin mand og søn, hvis rygge hoppede op og ned i bølgerne. Hun vidste, at Martins hånd hvilede på Owens ryg. Hele ugen var de tre svømmet ud til det samme sted for at se havskildpadderne. Havemanden havde fortalt Martin om stedet, og Martin havde udnævnt det til deres helt egen hemmelige bugt, fordi de ikke havde set andre derude.

Ferien på Hawaii var Owens måde at bøde på årets mange fravær. Hans sidste forhandlingsopgave havde betydet ugers fravær, hver gang han var fløjet til og fra Afrika. Før det havde den mislykkede irske aftale tæret mere på ham, end de begge var villige til at indrømme. Han havde brug for – de havde brug for – denne tid sammen, væk fra det hele.

Miriam skyndte sig det sidste stykke ned ad bakken, mens blade, der var mindst lige så store som to hænder, slog hende i ansigtet. Da hun nåede foden af bakken, lod hun tingene falde og vadede ud i det varme vand med det hvide sand mellem tærerne. Hun spyttede i masken, skyllede den af med vand, trak den over krøllerne, der dækkede hendes ører, og gled ned i vandet.

Martin så den først. ”Se, far – min rygsæk.” Og så fik han øje på sin mors sandaler i sandet. ”Far?” Han vendte sig om, idet hans far steg op af vandet og rystede hovedet som en anden bjørn.

”Hvad er der, Martin?” Men han kiggede ikke på stranden.

”Det er mor. Hun er stadig derude.” Martin beholdt sin snorkel på, fordi der var styrke i glasset og han derfor bedre kunne se. Han vendte sig om mod horisonten. Bølgerne slog roligt mod stranden, men derude hamrede de mod revet. Tidevandet var faldet, mens de havde snorklet. Da de svømmede tilbage, havde Martin

lagt mærke til, hvor smal passagen gennem koralrevet var blevet. På visse steder havde hans far ledt ham igennem, og han havde kun lige akkurat undgået at få skrabet maven.

Nu kunne han se de mørke skygger stige op mellem bølgerne som kampesten. Han vidste, at de kunne være farlige. Han vidste også, at den lave vandstand gav bølgerne mere styrke. Hvis mor var svømmet ud til deres hemmelige bugt, ville bølgerne kunne kaste hende ind mod klipperne ved foden af skrænten. Det var derfor, at han og hans far var svømmet tilbage på det tidspunkt.

Martin rystede på hovedet. Pludselig vidste han, og han vidste helt bestemt, at hans mor ikke var i sikkerhed. Han vidste det, fordi hans hjerte slog hurtigere, og han råbte, så højt han kunne: ”Far!”

Hans far var allerede vendt rundt og var på vej tilbage mod revet, svømmefødderne sendte små springvand op ved hvert skridt. Det lave tidevand betød, at bølgerne larmede mere ude ved hans far, og hvis han havde hørt Martin, viste han det ikke. Martin råbte igen: ”Far! Jeg kommer med!”

Denne gang vendte hans far sig rundt. Han råbte et eller andet tilbage, holdt sin hånd op i luften med håndfladen vendt mod Martin. Tårer blændede Martin i snorkelmasken, men han så sin fars hånd, der fortalte ham, at han skulle stoppe, og som bagefter pegede på stranden. Martin forstod, at han skulle blive, hvor han var. Men han havde ikke lyst. Brodsøerne tordnede ind mod revet. Hvordan ville hans far nogensinde komme om på den anden side? Der ville ikke længere være nogen passage gennem koralrevet.

Martin så sin far dykke ned i brændingen. Han kunne se ham kæmpe mod understrømmen. Han råbte igen og følte, at han blev revet i to stykker: ”Far, må jeg ikke nok!”

Martin kunne kun tænke på én ting: Hvad nu, hvis han mistede begge sine forældre derude? Han råbte en gang mere, hans barnestemme nåede ikke længere end stranden: ”Vent på mig! Far! Kom tilbage!”

Miriam slappede af ved rytmen af det, hun så under sig; brændingens buldren var som fjern musik. Hun mærkede vandets rytme hen over sin ryg og tænkte: *Der må findes en sang, som træerne, bølgerne, lyset og vinden bevæger sig til. Et partitur, en rytme i tiden. De danser. Men jeg kan ikke høre det.*

Hun svømmede, svømmede og så. En helt ny verden, en anden planet, en fjerde dimension. Korallrev, sommerfuglefisk, gule med sorte striber og pletter. Farver, hun ikke vidste eksisterede, før Owen havde taget hende med ud at snorkle i sidste uge. Hun så sribede galte, solskin, der aldrig var i ro: to enhjørningfisk, større, mindre, plettede; zebrafisk – alt bevægede sig på det rette tidspunkt i den samme strøm, søgræsset svajede.

Hun huskede Owens stemme: *”Lad være med at kæmpe mod bølgerne, svøm med dem.”* Hun bevægede sig frem og tilbage, op og ned med dønningerne, frem og tilbage, tilbage og frem og nåede på den måde frem mod brodsøerne mod revet. Hun fulgte den rute, han havde vist hende den første dag, en vej gennem korallrevet, som ville føre hende frem til åbningen i klippen. Når hun nåede dertil, måtte hun svømme godt til for at komme gennem bølgerne. Miriam huskede instruktionerne: Drej til højre, svøm parallelt med revet med det åbne hav til venstre, indtil du når revlen. Ved foden af klippen svømmede de havskildpadder, der havde underholdt dem hele ugen. Owen og Martin ville blive overraskede, når hun sluttede sig til dem derude.

Bølgerne bar hende stadig op og fremad og ned og tilbage, mens hun nærmede sig revet. Miriam tænkte: *”Jeg ser fiskene danse til dette partitur, til en vorsefod, jeg ikke kender, og jeg prøver at gøre dem bevægelserne efter. Dette kalejdoskop af farver, denne symfoni af bevægelse og alligevel – på en eller anden måde – en stilhed. En anden tid.”*

På mange måder var det det, denne ferie var blevet til, en stjålen tidslomme, deres fredspilet. Her havde de genfundet tiden til at sidde og lytte til Martins mange historier, tiden til at dele stilheden. Som i aftes, da Miriam havde sluttet sig til Owen på deres lanai – balkonen – hvor de havde udsigt over bølger og palmer,

og hvor de sammen havde siddet og kigget på den måneoplyste strand, hvor lyset skar sig vej gennem vand og himmel, månen der kiggede ned, skyerne, der lå som en glorie rundt om stjernerne, lyset, der spillede i hver en lille sandbanke. Og så denne morgen, på det samme sted, havde de i stilhed iagttaget dønningerne, bølgernes bevægelse, brydningerne mod sandet, lyttet til det stille brøl, vandets brusen. Owen havde peget, og sammen havde de set skyggen af en fiskestime, der passerede hen over havbunden.

”Som en skys skygge,” havde Miriam sagt.

”Nej, som Guds hånd hen over jordens overflade.”

Miriam kunne høre længslen i hans stemme. Det var det, Miriam elskede mest ved sin mand, hans poetiske hjerte, der længtes efter fred.

Owen samlede al sin styrke, da han kastede sin krop gennem brodsøerne. Igen og igen kastede de ham tilbage, men han svømmede med al den kraft, han kunne presse ud af sine arme og ben, med hagen mod brystet kæmpede han mod muren af vand igen og igen.

Han tænkte kun på Miriam. Når øens tværstrømme tog så dødelige tag i ham, hvordan kunne *hun* så på nogen måde bekæmpe dem? Selv om hun var en habil svømmer, var hun spinkel og slank – der var ikke mange muskler på hendes krop til at stå imod strømmen.

Men hun var stærk. Owen holdt panikken på afstand ved at fokusere på denne egenskab hos hende. Det var en særlig slags styrke, ligesom en stædig rod, og den havde sit udspring så dybt i hende, at hun ikke altid selv kunne få øje på den. Hver gang han prøvede på at beskrive det, han så i hende, så hun væk og skiftede emne. Men også i de øjeblikke kunne han ane den beslutsomhed, det udholdende lys, der skinnede i hende.

Min egen sjældne juvel. Det havde hendes far kaldt hende. Mr. Vree, diamantsliberen, som havde sammenlignet sin eneste datter med en diamant med en dyb og afdæmpet glans. Derfor var

hendes far også gået med til at designe deres forlovelsesring, hvor han brugte en sort diamant. Det var Owens ide.

Owen løftede hovedet for hundrede gang for at få overblik over vandet, idet han håbede på at få et glimt af Miriam i brændingen. Hans Miriam, hans egen uvurderlige ædelsten med de mangefarvede facetter, som han kun lige var begyndt at ane i deres otte år sammen. *Alt for kort tid!* ”Miriam!” råbte han.

Lyden af hendes navn fremkaldte billedet af hende. Han klyngede sig til det, som om fastholdelsen af hendes billede i hans tanker på en eller anden måde ville kunne beskytte hende. Selvom han kæmpede mod bølgerne, kunne han høre hendes blide stemme, se hendes bløde smil, hendes runde, mahognifarvede øjne med små stænk af blå, de nøddebrune krøller, der indrammede hendes ansigt og lugtede som havet. Han fornemmede, at hun var tæt på, og bad ved hvert svømmetag om, at Gud ville holde hende oppe.

Owen inspicerede igen horisonten, men så intet, ingen. Så vendte han sig mod den mur af bølger, der afskar ham udsigten til kysten. Han syntes, at han hørte en anden stemme, et svar.

Der flød saltvand ind i Miriams snorkel, da hun trak vejret. Det brændte i halsen, og hun kastede hovedet tilbage, så hun kunne komme til at spytte det ud. Først da opdagede hun størrelsen på bølgerne omkring hende. Miriam tænkte på fuldmånen aftenen i forvejen og huskede, at det betød ekstremt tidevand. Hun indså, at det nu var den tid på dagen, hvor der var lavvande og stærk understrøm. Miriam var nødt til at træde vande meget kraftigt for at holde armene over overfladen og få vandet ud af snorklen. Hun sparkede af alle kræfter for at holde sig oven vande og mærkede, at hendes fod ramte en knivskarp koral. Hun skreg, da smerten jog op i benet og truslen fra koralrevet nu var blottet. Strømmen sugede hende nærmere mod revet. Miriam kiggede ned i det klare, grønne vand og så en lille strøm af blod flyde fra sin fod. Hun gispede efter luft, trak knæene op under hagen for at holde sig klar af revet og brugte armene til at få sig vendt rundt og prøvede at

orientere sig. Med så høje bølger var det kun et gæt, at stranden lå til højre for hende. Det betød, at hun måtte svømme lidt længere for at komme gennem brændingen, for at nå frem til stille vand og så stile mod klippen, som måtte ligge lige frem. Hun nåede frem til, at hun måtte have skiftet kurs på vej ud af passagen gennem koralrevet, siden hun var endt på et så lavvandet sted, hvor revet næsten var i overfladen. Miriam kiggede ned igen, og det løb hende koldt ned ad ryggen, da hun så en stor bølge af blod med form som en champignon rundt om sine ankler og en skygge, der bevægede sig længere nede.